

Den tyske ambassadørs tale ved åbningen af Festival of Wonder 12/11 2009

Temaet for årets Silkeborg dukketeaterfestival er: „europæisk dukketeater i 20-året for murens fald“
Er det ikke fantastisk, at der er kommet teatergrupper fra hele Europa - ikke kun fra vest, men også fra øst?!

Festivalen har også navnet „Festival of Wonder“.

Når vi sammenligner disse ledemotiver: 20-året for murens fald og Festival of Wonder -- så har vi en virkelig fantastisk kombination! En kombination som næsten beskriver realiteten for 20 år siden. Marionetter bevæger sig ikke selv. De hænger på bånd og bliver styret af marionetspilleren.

Forestil jer, at marionetterne pludselig står op og bevæger sig selv uden hjælp fra marionetspilleren eller bedre sagt imod marionetspillerens vilje! Forestil jer, at de har deres egen vilje og beslutter sig for at de vil begynde at leve i frihed. Det ville være et mirakel. Ville det ikke?!

Det er præcis det, der skete! Sådan var det for 20 år siden.

Det var uvirkeligt, at murens fald blev til virkelighed.

Det var utænkeligt, at folket fik magten til at åbne muren.

Det var utroligt, fordi der var mange soldater.

Der var sovjetiske soldater. Omkring 350.000. Der var østtyske soldater og der var en stor grænsefæstning. Ingen kunne forestille sig, at denne grænse ville åbne sig når fredelige demonstranter samledes ved grænseovergangen Bornholmer Straße natten til den 9. november. De ønskede kun at tage fra Østberlin til Vestberlin. Men det betød også, at muren skulle åbnes!

Og dette ”wonder” blev til virkelighed.

Chefen for grænseovergangen Bornholmer Straße var en almindelig Stasi-officer ved navn Jäger. Han var oberstløjtnant. Ingen general. Han havde ingen ordre. Kun den gamle ordre at han skulle bevogte grænsen imod sin egen befolkning. Han forsøgte at få en ordre fra sin chef. Forgæves. Intet svar.

Da skete miraklet. Marionetten blev selvstændig, og oberstløjtnant Jäger besluttede, at han selv ville tage dette utænkelige skridt og åbne muren.

Sådan var det. Det var murens fald. Det var enden på kommunismen i Østeuropa, og det skyldtes den fredelige revolution af mange mange østtyskere, der gik på gaden i Berlin, i Leipzig og i mange andre østtyske byer.

Det skyldtes den polske Solidarnoscs mod, at kæmpe for et frit Polen. Det skyldtes de modige beslutninger i Budapest og Prag.

Det skyldtes også Gorbatjovs vise tilbageholdenhed og præsident Bushs store støtte.

Men i dag 20 år senere undrer jeg mig stadig over, at det hele gik helt uden vold, uden skyderier og uden døde.

I dag ved vi, at alle overvejelser for 20 år siden imod et genforenet Tyskland var forkerte. Historie gentager sig ikke. Det er der en grund til. Integrationen i den Europæiske Union har gjort at alle europæiske stater – store som små – træffer beslutningerne i fællesskab i Bruxelles. Der er ingen dominans længere. Derfor lever vi tyskere for første gang i vores historie i fred og i et tæt samarbejde med alle vore naboer. Dette er dog intet ”wonder”. Det er resultatet af hårdt politisk arbejde, det er resultatet af den europæiske integration.

Mine damer og herrer,
det er en grund til at fejre! Og hvad er bedre egnet end Mozarts Tryllefløjte? Denne opera elsker jeg
mest! Denne fantastiske og poetiske opera med sin fantastiske finale:

Es sieget die Stärke
und krönet zum Lohn
die Schönheit und Weisheit
mit ewiger Kron.

For 20 år siden var det de almindelige menneskers styrke, der vandt over deres regering med hele
dens magtapparat!
Og måske spillede tryllefløjten en rolle dengang, fordi det virkelig var et ”wonder”.

Men pas på: Marionetterne kommer nu. Måske begynder de at leve.